

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa Zakładów Chemicznych S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o ustalenie i nałożenie obowiązku zakupu energii elektrycznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2012 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 13 października 2011 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz powoda Zakładów Chemicznych S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 13 października 2011 r. oddalił apelację Prezesa Urzędu od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 24 marca 2010 r. Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy zmienił decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes Urzędu) z dnia 4 grudnia 2008 r. w ten sposób, że nałożoną na Zakłady Chemiczne S. Sp. z o.o. w T. (powód) karę pieniężną obniżył do kwoty 48.638,75 zł. Przedmiotową decyzją Prezes Urzędu nałożył na powoda karę

pieniężną w wysokości 238.719,86 zł za niewywiązanie się przez powoda w 2006 r. z określonego w art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego obowiązku zakupu oferowanej energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła w przyłączonych do sieci źródłach energii (energia czerwona).

Uznając apelację Prezesa Urzędu za niezasadną, Sąd drugiej instancji podzielił ocenę prawną ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji i wskazał, że problem w niniejszej sprawie sprowadza się do zagadnienia intertemporalnego, to jest tego, jakie przepisy należy stosować do oceny obowiązku zakupu energii czerwonej w 2006 r. oraz określonych w Prawie energetycznym konsekwencji niewykonania tego obowiązku. Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że postępowanie administracyjne w niniejszej sprawie wszczęto w dniu 13 czerwca 2008 r., a więc po wejściu w życie ustawy z dnia 12 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz ustawy Prawo ochrony środowiska i ustawy o systemie oceny zgodności (Dz. U. Nr 21, poz. 124, dalej jako ustawa z dnia 12 stycznia 2007 r.). Następnie Sąd Apelacyjny powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2009 r., III SZP 2/09, zgodnie z którą przepisy Prawa energetycznego w nowym brzmieniu stosuje się, jeżeli wysokość kary pieniężnej za naruszenie obowiązku zakupu energii czerwonej jest względniejsza dla przedsiębiorstwa energetycznego. Na tej podstawie Sąd drugiej instancji przyjął, że w niniejszej sprawie wyliczona na podstawie nowych przepisów kara pieniężna jest względniejsza dla powoda, dlatego wyrażony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego pogląd należało uznać za trafny, a ponadto zbieżny z zapatrywaniami Sądu Najwyższego, zgodnie z którymi należało stosować przepisy względniejsze względem przedsiębiorcy ukaranego pod rządami nowych przepisów za naruszenie obowiązku zakupu energii czerwonej ciężącego na nim pod rządami starych przepisów.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 1a oraz art. 56 ust. 2a pkt 3 w związku z art. 9a ust. 8a Prawa energetycznego, poprzez zastosowanie niewłaściwej analogii w zakresie wyliczenia kary na podstawie wzoru matematycznego znajdującego się w art. 56 ust. 2a pkt 3 Prawa energetycznego w

oparciu o zapłatę zastępczą ustaloną na podstawie średniej ceny energii elektrycznej na rynku konkurencyjnym, która w danym okresie nie obowiązywała.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes Urzędu powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego o następującej treści: czy dopuszczalne jest wyliczenie wysokości kary pieniężnej orzeczonej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a Prawa energetycznego (w brzmieniu obowiązującym po nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 12 stycznia 2007 r.) za niewykonanie obowiązku zakupu energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła w przyłączonych do sieci źródłach energii znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej w roku 2006, w oparciu o wzór matematyczny określony w art. 56 ust. 2a pkt 3 Prawa energetycznego przy określeniu jednostkowej opłaty zastępczej, o której mowa w art. 9a ust. 8a Prawa energetycznego ustalonej przy uwzględnieniu średniej ceny energii elektrycznej na rynku konkurencyjnym ogłaszanej przez Prezesa Urzędu dla innych okresów.

Ponadto we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes Urzędu wskazał na potrzebę wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, to jest art. 56 ust. 1 pkt 1 a w związku z art. 56 ust. 2a pkt 3 Prawa energetycznego. W tym zakresie Prezes Urzędu powołał się na wyroki Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 4 grudnia 2009 r., XVII AmE 14/09; z dnia 14 października 2010 r., XVII AmE 90/10; z dnia 27 września 2011 r., XVII AmE 28/11 oraz Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 3 listopada 2011 r., VI ACa 378/11; z dnia 25 listopada 2011 r., VI ACa 749/11.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela w pełni stanowisko wyrażone w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2012 r., III SK 8/12 w analogicznej sprawie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że przedstawione we wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu zagadnienie prawne

dotyczy stosowania powołanych w nim przepisów, a nie wykładni. Sformułowany przez Prezesa Urzędu problem prawny jest efektem uwzględnienia w zaskarżonym wyroku przez Sąd Apelacyjny stanowiska wyartykułowanego przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 6 listopada 2009 r., III SZP 2/09. Zbieżność zastosowania przepisów przez Sąd drugiej instancji z poglądami prawnymi wyrażonymi wcześniej przez Sąd Najwyższy powoduje, że zawarte w skardze kasacyjnej Prezesa Urzędu zagadnienie prawne pozbawione jest przymiotu istotności, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Odnosząc się z kolei do powołanej przez Prezesa Urzędu potrzeby wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów należy zważyć, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów. Muszą to być przy tym rozbieżności w wykładni przepisu prawa, a nie o rozbieżności w jego zastosowaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2012 r., III SK 8/12 i cytowane tam orzecznictwo). We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej Prezes Urzędu powołał się na orzeczenia, których rozstrzygnięcia odbiegają od treści zaskarżonego wyroku, lecz rozbieżność ta nie wynika z odmiennej wykładni prawa.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięty stosownie do art. 108 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).